

med Landsthinget, og ikke fordi man i og for sig anfaa det for rimeligt, idet man i Grunden anfaa Maximalgrændsen for loyelig høi, det er blevet staaende 2 Aar idetmindste, efterat Dyrtiden er forbi. Naar nu ærede Medlemmer tale om Kompensationsopgjørelse, saa siger jeg, at de 2 Aar, Embedsmændene have ventet paa at faae deres Dyrtilstillæg, have de virkelig faaet godtgjort ved at beholde det i 1877 og 1878. Men vil man saa vedblive at give dem det i Fremtiden, som det lader til, at ærede Medlemmer nu ville — vi have jo hørt Erklæringer idag om, at dette Aar er Tillæget givet, og vi give det maaffe ogsaa næste Aar — saa er det ganske rigtigt, saa bliver det slet ikke mere Dyrtilstillæg, saa bliver det et Lønningstillæg, og saa gaar man fuldstændig bort fra Alt det, som Folkethinget har holdt paa i alle Aarene fra 1872, 73, 74 og til nu, det skal man blot vide. Jeg siger slet ikke Noget imod, at man gjør det, naar man blot ganske oprigtig beklender det. Men at sige, at man ikke gjør Andet end en Retfærdigheds-handling, fordi Embedsmændene have maattet vente paa Tillæget, er ikke Andet end en Udflugt, thi de have faaet det godtgjort allerede i 2 Aar, og det, de nu faae, er Mere, end man nogensinde har villet give her i Thinget. Nu sige ærede Medlemmer, at man skulde hellere have strøget det Dele, saa havde der været Princip deri, men det forstaaer jeg ikke. Naar ærede Medlemmer mene, at man dog er nødt til at give noget Tillæg, saa er det rimeligere, at de nu, da man dog maa indrømme, at Dyrtiden er nogenlunde forbi, vise deres Milbhed, Rærlighed og Venlighed mod Embedsmændene ved at give et saadant Tillæg, som de i 1873 fandt var billigt at give under den høie Dyrtid og ikke vedblive at give det, som i 1875 ikke engang Alle vare med til at stemme for, fordi de fandt, at det var for høit. Nu vil jeg indrømme, at de ærede Medlemmer, der ville stemme for Dyrtilstillæget, kunne gjøre det, men de maa ikke gjøre det, uden med det Samme at erkjende, at de derved gaa bort fra, hvad de hidtil have anset for rigtigt. Nu siger man, at det gjør ikke Noget, at man stemmer for Dyrtilstillæget, thi Finantsministeren har sagt, at det ikke kan bruges som Argumentation for fremtidig Lønningsforhøielse; men de Herrer have gjort Alt for at tvække Betydningen af denne Erklæring fra Finantsministeren, og navnlig er det Tilfældet med det ærede Medlem for Svendborg (Lang), thi Finantsministeren siger: fordi det er et Dyrtilstillæg, kan det ikke bruges som Argument for Lønningsforhøielse, men de ærede Medlemmer sige, at det slet ikke er Dyrtilstillæg. Dertil kommer, at en saadan Erklæring fra Finantsministeren jo slet ikke nytter Noget. Hvorledes kan en Finantsminister svare for, hvad der fra alle mulige andre Sider kan komme frem, hvad Betydning har en saadan Erklæring navnlig ligeoverfor den store

Ulempe, der er ved nu vedblivende at give et faa høit Dyrtilstillæg som dette, naar man skal revidere Lønningslovene, den Ulempe nemlig, at der bliver langt mindre Lyft til Smødekommunen ligeoverfor os fra deres Side, som skulle gaa ind paa Revisionen. Forholdet er nemlig ikke, saaledes som det er omtalt af den ærede sidste Taler, at Embedsmændene heri Landet gjennemgaende ere Lønnede for lavt. Vore Embedsmænd ere, hvad de mindre Lønninger angaar og temmelig høit op, betydelig bedre Lønnede, end de ere f. Ex. i Lybftland. Med Hensyn til de høiere Lønninger er der et noget andet Forhold, men det er ikke nogen Ulempe ved vore Lønningslove. Men den anden Ulempe ved vore Lønningslove er ingenlunde den, at Lønningsfakterne ere forferte; men den bestaar deri, hvad der ogsaa er gjort opmærksom paa, jeg veed ikke, om det var den ærede sidste Taler (Lang), eller det ærede Medlem for Ribe (Bust), at vi have for mange Embedsmænd, det vil sige, hele vor Administration trænger til en gennemgribende Omordning, og det ikke blot, fordi der er for mange Embedsmænd, men fordi hele vor Administration gjennemgaende er bygget paa Principerne fra før 1848. Hvorledes tro ærede Medlemmer, at vi ville faae sat saadanne Lønningslove igjennem, som ere baserede paa en tidsvarende og med Grundlovens Aand og Mening stemmende Omordning af Administrationen, naar de nu vedblive at give Lønningstillæg, som gjøre, at man fra den Side, hvor man er imod Omordningen, siger: lad os saa hellere blive ved det Gamle. Nu siger man: saa kan man affasse Lønningstillæget til næste Aar, men hvorfor ville de Herrer ikke affasse det nu? Sval de kunne affasse næste Aar, vide de ikke, de Herrer have iaar givet saa meget paa Finantsloven, at jeg har ikke stor Tro paa, at de ville kunne affasse Noget næste Aar. Med Hensyn til det Forflag, der er stillet af den ærede Ordfører, har jeg endnu ikke hørt nogen Motivering deraf, og jeg kan derfor ikke komme ind paa nogen nærmere Smødegaaen, men jeg vil dog sige, at jeg ikke ganske fatter den Betragtning, der blev fremsat af den ærede Finantsminister, nemlig Billighedshensynet. Der er lovet vedkommende Embedsmænd et Lønningstillæg indtil 1ste April og ikke mere, men hvorfor skulde de da to Maaneder længere have Lønningstillæget? Det kan jeg ikke forstaa, og det kan ikke begrundes ved nogen Verdens Ting, med mindre man gaar ud fra, hvad jeg ikke tror, man kan, at Lønningstillæget har været udbetalt efter den midlertidige Finantslov. Men dersom det er slet, saa er der ogsaa slet Noget, som er i Strid med den Opfattelse, vi altid her have hævdet, eller den Forstaaelse af Udtrykket i de midlertidige Finantslove: „nødvendige løbende Udgifter“, som vi altid have fastholdt, og da vilde dette Forflag, som er stillet af den ærede Ordfører, altsaa være et Forflag, jeg vil ikke sige for